

سعدی آغازگر عصر جدید تاریخ

ما نیازهایی داریم که کم و بیش خود به خود فراهم می‌شود و برخی که آن را زیاد احساس نمی‌کنیم، از جمله نیازهایی که ما کمتر احساس می‌کنیم نیاز به شعر و از جمله شعر سعدی است. در واقع باید پرسید: ما بدون شعر چه هستیم؟ پاسخ به این سؤال عظمت شعر سعدی را بیشتر آشکار می‌کند، چرا که سعدی برای ما یک تفنن نیست. سعدی در تاریخ ما ادامه پیدا کرده است و ادامه خواهد یافت.

سعدی ادیبی است که با ادبیات فارسی و عربی به خوبی آشناست. او تاریخ می‌داند و آثار دینی و معارف اسلامی را مطالعه کرده است. سعدی تحصیل کرده و در واقع برای من توجیه‌پذیر نیست که بدانم اگر سعدی و حافظ و نظامی و غزالی و هر کدام از شاعران در تاریخ نبودند چه می‌شد؟ در واقع فقدان آن‌ها جبران‌ناپذیر است. اگر سعدی نبود ما نمی‌توانستیم تصور کنیم که چه کسی و در کجا بودیم. دآوری اردکانی تصریح کرد: سعدی تجدید یک عهد و دوران است. وقتی مغول‌ها به ایران آمدند تا شرق ایران را نابود کردند، سعدی چه کرد؟ اینجا سعدی پرچمدار و احیاکننده است، سعدی کاری مشابه فردوسی کرد. سعدی معارف اسلامی ایرانی را می‌شناخته و معلم و آموزگار این معارف است. سعدی معلم ادب و اخلاق بود و با شعر، نگهبان و نگه‌دارنده زبان و فرهنگ ما شد و همین‌طور این نگاه‌بانی ادامه دارد. این استاد برجسته فلسفه تاکید کرد: سعدی آغاز و زمان شروع عصر خودش است و تکرارکننده گذشته نیست. انسان‌هایی که تاریخ می‌سازند ماندگار می‌شوند. همه انسان‌ها اهل تفکر هستند، ولی افرادی در صدر تاریخ قرار دارند. شاعران و متفکران آغازکننده عهدها و پیمان‌های تاریخی هستند. مراد این است که آن‌ها سخنی می‌آورند که سخن همه می‌شود و همه از آن بهره‌ای می‌برند. این نفوذ یعنی جاودانگی و ماندگاری و شاعر ماندگار می‌شود، زیرا زمان را دریافته است. کسی در قرن هفتم هجری قمری در بدترین اعصار تاریخی کشور زندگی می‌کند و تمام آثارش زنده می‌ماند، در واقع او عین زمان است. سعدی زبان ما است و هیچ‌گاه فراموش نمی‌شود. دآوری اردکانی با طرح این پرسش که چه شده که سعدی در یک قلمرو وسیع سیاسی - اجتماعی همواره مطلوب بوده و هنوز مطلوب است؟ توضیح داد: سعدی در ما و با ما حضور دارد و چیزی از وجود ما متعلق به اوست. او هنگامی که مرثیه

«المعتصم بالله» را گفت عصر جدیدی آغاز شد، عصر دیگری در تاریخ اجتماعی - فرهنگی و نه فقط در تاریخ شعر ما.